

Hồi thứ hai mươi một

Đáng thương tươi kiếm tình nhi nữ
Khởi dậy trong non chuyện kiếm đao

Đoàn Khuê Chương nhìn Vương Long Khách chằm chằm, nói “Ta có con gái của một người bạn bị thiếu trại chủ bắt về đây, xin thả người ra”.

Vương Long Khách sửng sốt, mắng “Nói bậy, ta bắt con gái nào chứ?”. Đoàn Khuê Chương biến sắc, tay đặt lên chuôi kiếm, đã định phản ứng, Vương Bá Thông đã mắng “Long nhi, trước mặt Đoàn đại hiệp, không được bừa bãi!”, rồi quay lại tươi cười nói với Đoàn Khuê Chương “Tiểu nhi trước nay đều ở cạnh ta, cho dù y không tốt, cũng không đến nỗi làm việc cưỡng đoạt con gái lương dân làm mất thân phận, chắc Đoàn đại hiệp đã tin lầm lời người ta rồi”.

Vương Bá Thông vô cùng gian hoạt, lúc ấy y đã biết Đoàn Khuê Chương tới đây vì chuyện Hạ Lăng Sương, trong lòng kinh nghi bất định, vì thế trước tiên dùng lời nói khéo che đậy, chối được thì tốt, mà cho dù không chối được cũng có thể thăm dò xem Đoàn Khuê Chương còn biết những gì. Đoàn Khuê Chương mày kiếm dựng lên, giận dữ nói “Nếu Đoàn mỗ không biết được đích xác, làm sao dám tới cốc Long Miên các người? Vị cô nương ấy tên Hạ Lăng Sương, người hỏi thằng con bảo bối của người xem y có quen Hạ cô nương không?”.

Vương Long Khách nói “Không sai, ta có quen vị Hạ cô nương ấy, cô ta cũng là bạn bè của ta, người có chứng cứ gì mà nói ta bắt cóc cô ta?”. Vương Bá Thông phụ họa “Đúng đấy, họ vốn là bạn bè, người không quen biết thì còn có thể bắt cóc, chứ với bạn bè thân thiết, sao lại bắt cô ta? Còn xin thỉnh giáo”.

Đoàn Khuê Chương cười nhạt nói “Không đưa chứng cứ cho các người, chắc các người còn định xảo quyệt biện hộ. Ngày mười bảy tháng trước các người xông vào bắt cóc mẹ con họ ở thôn Sa Cương dưới núi Ngọc Long, ngày bốn tháng này một mình Hạ cô nương bị đưa tới cốc Long Miên, lúc ấy cô ta đã trúng thuốc mê, con trai người dùng một chiếc kiệu nhỏ khiêng vào cửa ngang bên góc phải hoa viên, có đúng thế không?”.

Đoàn Khuê Chương nói ra như chính mắt nhìn thấy, cha con

Vương Bá Thông giật nảy mình, lập tức nảy ý nghi ngờ “Chẳng lẽ trong cốc Long Miên lại có gian tặc”.

Đoàn Khuê Chương ngừng lại một lúc rồi sang sảng nói “Cha Hạ cô nương với ta là anh em kết nghĩa, cô ta lại là vợ chưa cưới của Nam Tề Vân bạn ta, chuyện này ta không thể không quản”.

Vương Bá Thông vẫn còn định chối, còn muốn Đoàn Khuê Chương phải đưa ra nhân chứng vật chứng, Vương Long Khách đã nhin không được, lớn tiếng nói “Đoàn Khuê Chương, người ăn nói bậy bạ, Hạ cô nương là vợ chưa cưới của ta, có liên quan gì tới họ Nam họ Bắc chứ? Không sai hiện cô ta đang trong cốc ngay hôm nay bọn ta sẽ thành hôn, người khách khí một chút có khi ta còn mời người uống rượu mừng, còn nếu người ăn nói bậy bạ nữa, ta chỉ đành tống cổ người ra thôi”.

Đoàn Khuê Chương cười nhạt nói “Được lắm, người nói như thế giống như Hạ cô nương nguyên ý lấy người thì phải?”. Vương Long Khách ngạo nghễ đáp “Đương nhiên! Cô ta không phải con người, cô ta muốn lấy ta, người quản được à?”. Đậu Tuyền Nương dùng dùng nổi giận, chửi “Nói thôi lắm, Hạ cô nương há chịu lấy thằng tiểu tặc không ra con người như người?”. Đoàn Khuê Chương nói “Không cần tranh cãi, Hạ cô nương đã ở đây cứ mời cô ta ra, hỏi một lượt là minh bạch ngay”.

Vương Long Khách chửi “Lẽ nào lại thế, vợ chưa cưới của ta há có thể tùy tiện ra gặp người!”. Đậu Tuyền Nương chỉ hận không thể lập tức động thủ, nói “Đại ca, chúng cứ đích xác Hạ cô nương cũng đang ở đây, còn nói nhiều với bọn ăn cướp này làm gì? Y không chịu cho chúng ta gặp Hạ cô nương, chúng ta lại không biết tự tìm à?”.

Vương Bá Thông quát lớn “Vương mỗ dù sao cũng là minh chủ lục lâm, xin hai vị nể mặt!”. Y không nói tới bốn chữ “Minh chủ lục lâm” thì cũng thôi, nhưng vừa nhắc tới, Đậu Tuyền Nương lại nhớ tới mối thù giết anh, lại càng như lửa đổ thêm dầu, lập tức cười nhạt nói “Ta mặc kệ người là minh chủ hay không minh chủ, người làm chuyện bậy bạ, ta có được tính sổ với người không”.

Vương Bá Thông vung tay một cái, trầm giọng nói “Được, liều mạng với họ thôi, họ mượn cớ sinh sự, rõ ràng là tới báo thù cho Đậu gia”. Vừa một tiếng, một ngọn Thiết tạt lê phóng vào Đậu Tuyền Nương, người xuất thủ chính là một thủ hạ của Vương Bá Thông,

người này sở trường về ám khí tẩm độc, y biết đạn sắt của Đậu Tuyền Nương lợi hại, nên định tiên phát chế nhân.

Đậu Tuyền Nương cười nhạt nói “Đồ không ra gì, lại dám giở ám khí ra trước mặt ta à, trước tiên cứ phế bỏ người đã”, câu nói chưa dứt, chợt nghe tiếng dây cung bật lên, người kia gào thảm một tiếng, máu chảy đầy mặt, hai mắt đã bị đạn hoàn của Đậu Tuyền Nương bắn trúng, kế đó huych một tiếng, lại một đầu mục khác ngã lăn xuống đất, là bị ngọn Thiết tạt lê tẩm độc đánh trúng. Nguyên là ám khí của y về kinh lực và độ chuẩn xác thua xa Đậu Tuyền Nương, đạn sắt của Đậu Tuyền Nương hậu phát tiên chí, bắn trúng mắt y xong mới dùng cánh cung gạt ngọn Thiết tạt lê ra, tên đầu mục kia chẳng may trúng phải, bị trúng chất kịch độc, không đầy khoảnh khắc, thất khiếu ứa máu mà mất mạng.

Đậu Tuyền Nương cánh cung lại kéo lên, lần này ba viên đạn hoàn cùng bắn ra đánh thẳng vào ba lộ thượng bàn, trung bàn, hạ bàn của Vương Bá Thông. Vương Bá Thông tránh qua một bên, Vương Long Khách tay vung tập phiến gạt ra một viên, viên thứ ba bắn tới giữa mặt, Vương Bá Thông vội ra chiêu Phượng điểm đầu, nào ngờ thủ pháp ám khí của Đậu Tuyền Nương rất kỳ diệu, Vương Bá Thông thấy thế đạn hoàn phóng tới cực mau, đã sớm tránh qua, không ngờ viên đạn sắp tới, thế lại chậm lại, Vương Bá Thông vừa ngẩng đầu lên thì vừa khéo bị đánh trúng trán, máu chảy như suối Vương Bá Thông cả giận chửi “Nể mặt các người, các người lại ra tay đánh người, hôm nay nếu để các người sống ra khỏi cửa này, Vương Bá Thông ta cũng không còn mặt mũi nào mà đứng trong lục lâm!”.

Một hòa thượng to béo đứng sau lưng Vương Bá Thông kêu lên “Xin minh chủ bớt giận, để ta thu thập mụ ác bà này!”, rồi nhắc thiền trượng lên xông nau qua, đập xuống đầu Đậu Tuyền Nương, Đậu Tuyền Nương quát “Được, để cho cái đầu trọc của người ném mùi đạn hoàn!”. Tiếng ra đạn tới, hòa thượng kia hô hô cười nói “Viên ngọc bằng hạt gạo cũng phát sáng à? Đạn hoàn của người làm sao đánh được tửu gia?”, thiền trượng múa lên như gió, đúng là giọt nước không lọt vào được, chỉ nghe một tràng tiếng chát chát choang choang, đạn hoàn liên châu của Đậu Tuyền Nương đã bị y đánh rơi hết xuống đất, vỡ nát như bột!

Đoàn Khuê Chương vừa nhìn thấy, biết ngay hòa thượng này nội

lực hùng hậu, không thể thắng thần đón đỡ, y sợ vợ có sơ suất liền quát lớn “Buông tay!”, một kiếm chém tới.

Nguyên hòa thượng ấy tên A Đồ Lê, là người Hồ đồng tộc với An Lộc Sơn, vốn là đại pháp sư do An Lộc Sơn lấy lễ đón mời, rất được An Lộc Sơn tín nhiệm. Về sau An Lộc Sơn liên minh với Vương Bá Thông, nên phái y tới, trên danh nghĩa là “Tiến cử người hiền” cho Vương Bá Thông, do Vương Bá Thông sử dụng, nhưng thật ra là làm nhiệm vụ giám sát Vương Bá Thông giúp y. Dụng ý của An Lộc Sơn đương nhiên Vương Bá Thông biết rõ, cho nên đối xử với A Đồ Lê mười phần cung kính, chuyện gì cũng lấy lòng y.

A Đồ Lê được y phụng thừa đã quen, chỉ cho mình quả thật là vô địch thiên hạ, y thấy Vương Bá Thông tựa hồ rất sợ vợ chồng Đoàn Khuê Chương, trong lòng đã sớm không phục, vì thế muốn tỏ rõ tài năng, hy vọng với ngọn Bát phong thiên trượng có thể đánh đổ vợ chồng họ.

Nào ngờ kiếm pháp của Đoàn Khuê Chương tinh diệu phi thường, chỉ thấy kiếm quang chớp lên, đã đánh vào vòng phòng ngự của ngọn thiên trượng, A Đồ Lê quát lớn một tiếng, thiên trượng dè xuống, Đoàn Khuê Chương dùng thế chữ ngự, thanh bảo kiếm lại càng phiêu nhiên như một mảnh gỗ, dính vào thiên trượng của y, A Đồ Lê tuy dùng sức Thái Sơn áp đỉnh, nhưng lại giống đại lực sĩ vác đá đập kiến, hoàn toàn không có tác dụng gì, bị thanh bảo kiếm của y dính vào thiên trượng, lại càng không hất ra được.

Nói thì thậm chí lúc ấy rất mau, Đoàn Khuê Chương quát một tiếng “Buông tay!”, thanh bảo kiếm theo thân trượng lướt vào. A Đồ Lê giật nảy mình, nếu không chịu buông thiên trượng ra, thì năm ngón tay sẽ bị cắt đứt. Y lúc nguy cấp nảy ý khôn, vội vàng đẩy thiên trượng ra phía trước, dùng thân pháp Cồn địa hồ lô lăn tròn xuống đất, tránh khỏi nhất kiếm ấy.

Vương Long Khách cũng đã sẵn tới, tập phiến vung lên gạt thanh kiếm của Đoàn Khuê Chương ra che chở cho A Đồ Lê. Vương Long Khách từ nhỏ đã học võ với bậc danh sư về công phu cũng nội ngoại kiêm tu, vả lại cơ trí biến hóa, vì thế so với Đoàn Khuê Chương và Nam Tể Vân thì tuy y còn kém một bậc, nhưng không đến nỗi một chiêu đã thảm bại như A Đồ Lê.

A Đồ Lê bò dậy, hoảng sợ tới mức toàn thân đổ mồ hôi lạnh, tuy

may mà ngọn thiên trượng chưa rời khỏi tay, nhưng cũng, vô cùng thảm hại. Lúc ấy đời nào y còn dám khinh địch nữa, múa thiên trượng lên như gió bão, giữ khoảng cách một trượng với Đoàn Khuê Chương, xem ra tuy mười phần hung mãnh, nhưng thật ra chỉ là tự bảo vệ chứ không dám tấn công.

Tuy thế nhưng thiên trượng của A Đồ Lê đánh tới, vẫn có sức nặng ngàn cân, Đoàn Khuê Chương mới rồi là dùng xảo chiêu đánh bại y, bây giờ bị Vương Long Khách giữ chân, nếu bị thiên trượng của A Đồ Lê quét trúng một cái, thì khó mà chống cự, nên đoàn Khuê Chương cũng cẩn thận đề phòng, không dám khinh địch, may mà A Đồ Lê bị y làm cho hoảng sợ, không dám sấn lên đánh rát.

Hai người trợ thủ của Vương Bá Thông từ hai bên đánh tới ngăn cản Đậu Tuyền Nương, hai người trợ thủ này là nhân vật hàng đầu trong giới lục lâm, một người tên Chử Toại, một người tên Đồ Long, đều có bản lĩnh giữ nhà, võ công quả thật không phải tầm thường.

Chử Toại sở trường thủ pháp Tiểu cầm nã đánh gần, điều ngoa cổ quái, nếu bị tay y chạm vào, lập tức bị trặc gân gãy khớp, Đồ Long dùng một đôi Nhật nguyệt luân, hoàn toàn theo đường lối cương mãnh, hai người một cương một nhu, phối hợp với nhau lại càng lợi hại. Đậu Tuyền Nương bị họ sấn tới trước mặt không sao dùng đạn sắt đối địch, chỉ đành một tay cầm cung, một tay cầm đao, ác chiến với họ.

Đậu Tuyền Nương kế thừa gia học, có ba tuyệt kỹ danh chấn võ lâm, một là công phu Thần đạn bách phát bách trúng, hai là Kim cung thập bát đả, ba là Du thân bát quái đao pháp, lúc ấy tuy nàng không thể bắn đạn nữa, nhưng đao cung đều dùng, triển khai công phu di chuyển giao đấu với đối phương, cũng có thể ứng phó.

Vương Bá Thông bị bắn trúng trán mười phần cảm tức, một mặt sai bốn đại đầu mục xông vào trợ chiến, một mặt sai người vào trong thúc giục Vương Yến Vũ ra. Vương Yến Vũ đã sớm núp sau tấm bình phong, cha đã ra lệnh, nàng không muốn bị người ta phát hiện, không biết làm sao chỉ đành bước ra trước, Vương Bá Thông tức giận nói “Yến nhi, sao giờ này ngươi mới tới, ngươi xem, Vương gia chúng ta đã bị người ta tới cửa làm nhục như thế đấy”.

Vương Yến Vũ nói cha không cần sốt ruột, chắc hai người này không chạy thoát được đâu. Điều một đội nhiều câu thủ tới đây là có

thể bắt sống họ rồi”. Nguyên là Vương Yến Vũ huấn luyện được một đội nữ binh, sở trường dùng nhiều câu bắt địch, lần trước Thiết Ma Lặc chính là bị đội nhiều câu thủ này bắt sống, có điều bây giờ Vương Yến Vũ hiến kế ấy là muốn mượn đó kéo dài thời gian, vì quả thật nàng không muốn động thủ với Đoàn Khuê Chương.

Vương Bá Thông gật gật đầu nói “Cũng được, không cần người đi, ta tự có người ra lệnh”. Vương Yến Vũ không còn cách nào, chỉ đành đứng cạnh cha quan chiến.

Đoàn Khuê Chương sát cơ nổi lên, đột nhiên hú dài một tiếng, cả người lẫn kiếm biến thành một đạo hàn quang, bắn thẳng tới Vương Long Khách, Vương Long Khách không dám đón đỡ, vội vàng tránh qua, nhà sư kia đã bị Đoàn Khuê Chương đánh cho hoảng sợ, vội vàng thu hồi thiền trượng, múa lên thành một vòng tròn che chở toàn thân. Hai đầu mục trợ chiến cho Vương Long Khách, thân pháp lại không được mau lẹ như thế, Đoàn Khuê Chương soạt soạt hai kiếm, một người bị đâm trúng xương sườn, một người bị chặt đứt hai ngón tay, Đoàn Khuê Chương lập tức xông ra khỏi vòng vây, trở lại hội họp với Đậu Tuyến Nương, Đậu Tuyến Nương dưới sự tấn công của hai người Chử Đỗ và hai tên đại đầu mục khác, vốn đã rơi vào thế yếu được chồng tới giúp, tình thế mới trở lại quân bình.

Vương Long Khách nói “Không chờ nhiều câu thủ được đâu, Yến nhi, cô giúp ca ca một tay”. Vương Yến Vũ không biết làm sao đành rút kiếm ra khỏi vỏ, xông vào trợ trận, nhưng đúng lúc ấy có người cao giọng quát “Hạ cô nương, cô nhìn đi, kia có phải là Đoàn đại hiệp không Lão khiêu hoá có lừa cô đâu!”.

Vương Long Khách giật nảy mình, hai người tới không phải ai khác, chính là Vệ Việt và Hạ Lăng Sương. Nguyên là hôm ấy Vệ Việt chia tay với Nam Tể Vân xong, trở về hỏi người đệ tử đưa thư của y, người đệ tử ấy quả thật đã đưa thư tới tận tay Hoàng Phủ Tung, và lại hoàn toàn không có người ngoài bên cạnh, còn như không Không Nhi thì càng không thấy bóng dáng đâu. Vệ Việt hỏi không ra manh mối, trong lòng lại càng ngờ vực, chỉ còn cách theo lời hẹn tới Cửu Nguyên gặp Nam Tể Vân.

Y tới Cửu Nguyên, thì Nam Tể Vân đã đi rồi. Nhiệm vụ của Nam Tể Vân rất bí mật, trong phủ Thái thú ngoài Quách Tử Nghi không ai biết được. Vệ Việt nghe ngóng không biết Nam Tể Vân đi đâu, nghĩ

thầm “Y từng nghi ngờ Hạ Lăng Sương bị Vương gia bắt cóc, có quá nửa là tới cốc Long Miên rồi. Lão khiêu hóa hứa giúp y thì phải giúp tới cùng. Cứ tới cốc Long Miên một chuyến”. Vệ Việt đoán thế tuy không hoàn toàn chính xác, nhưng cũng đúng được mấy phần.

Vệ Việt ở Cửu Nguyên không gặp được Nam Tề Vân, nhưng bất ngờ lại gặp vợ chồng Đoàn Khuê Chương. Nguyên là hai vợ chồng họ cũng vì nhiều năm không gặp Nam Tề Vân, bấy giờ quân tình khẩn cấp, đặc biệt tìm tới Cửu Nguyên, muốn giúp y một tay. Vệ Việt gặp họ, kể lại tao ngộ của Nam Tề Vân một lượt, Đoàn Khuê Chương có giao tình rất sâu nặng với Hạ gia, nghe nói hai mẹ con Lãnh Tuyết Mai và Hạ Lăng Sương bị người ta bắt đi, lẽ nào không sốt ruột, lúc ấy bèn cùng Vệ Việt tới cốc Long Miên.

Vệ Việt là trưởng lão Cái bang, đệ tử Cái bang ở khắp thiên hạ, tin tức đặc biệt linh thông. Trong cốc Long Miên cũng có đệ tử của Cái bang. Vệ Việt vừa tới cốc Long Miên, lập tức tra xét được sự tình Vương Long Khách bắt Hạ Lăng Sương về hôm trước, biết Hạ Lăng Sương quả thật đang ở đó, vì thế bàn bạc kế sách với vợ chồng Đoàn Khuê Chương, để vợ chồng Đoàn Khuê Chương quang minh chính đại tới cửa đòi người, Vệ Việt thì ngấm ngầm tìm kiếm trong nhà Vương gia.

Vừa khéo Hạ Lăng Sương vừa uống thuốc giải xong, công lực bản thân đã khôi phục, nàng đang định ra tìm Vương Long Khách tính sổ thì chạm trán Vệ Việt, lúc ấy vợ chồng Đoàn Khuê Chương đã triển khai ác đấu bên ngoài. Họ đường đường chính chính, đương nhiên cùng ra mặt trợ trận.

O0o

Hạ Lăng Sương vừa xông vào, đúng là kẻ thù thấy mặt, hai mắt đỏ ngầu, không nói tới câu thứ hai, vù một tiếng phóng kiếm xông vào Vương Long Khách. Vương Long Khách kêu lên “Hạ cô nương, người...”. Hạ Lăng Sương quát “Ta thế nào? Ta còn chưa bị người hại chết đâu?” Chỉ nghe soạt một tiếng, vạt áo của Vương Long Khách bị nàng một kiếm đâm thủng, Vương Long Khách vừa sợ vừa giận, vung kiếm đón đỡ, võ công của Hạ Lăng Sương vốn cao hơn y một bậc, lúc ấy chỉ hận không thể đưa y vào đất chết, ra chiêu lại càng tàn độc, chiêu nào cũng là sát thủ. Vương Long Khách đỡ được vài chiêu, đang

lúc hoảng sợ cuống quýt hơi sơ ý một chút, chỉ nghe soạt một tiếng, Vương Long Khách lại trúng một kiếm, một kiếm mới rồi chỉ xuyên qua áo, còn kiếm này thì trúng vào giữa ngực, may mà y lập tức cong người ngã ra phía sau, dùng công phu Thiết bản kiêu hóa giải, nhưng tuy thế trước ngực cũng bị mũi kiếm rạch đứt, máu tươi rùng rùng, ướt đầm vạt áo.

Hạ Lăng Sương mày liễu dựng lên, mắt phượng trợn tròn, giận dữ quát “Tiện nhân vô sỉ, hôm nay ngươi tội tày trời, còn định trốn chạy à?”. Câu nói chưa dứt, kiếm chiêu lại phóng ra, soạt một tiếng ra chiêu Bạch hồng quán nhật, kiếm quang vọt ra phóng thẳng vào cổ họng Vương Long Khách.

Nhìn thấy Vương Long Khách đã phải chết dưới kiếm của nàng, bên cạnh đột nhiên có một thanh trường kiếm vung ra, vừa khéo đúng vào giữa hai người, Hạ Lăng Sương vừa nhìn, té ra là Vương Yến Vũ, chỉ thấy nàng hai mắt rưng rưng, dáng vẻ buồn rầu, trên mặt đầy vẻ hoảng sợ xấu hổ lại mang thêm nét cầu khẩn, Hạ Lăng Sương không nỡ làm nàng bị thương, kiếm thế hơi chậm lại, Vương Long Khách nhân cơ hội ấy vội vàng tháo chạy.

Vương Bá Thông nhận ra được Phong cái Vệ Việt, cả kinh kêu lên “Vệ lão đại, ta và ngươi trước nay nước giếng không phạm nước sông, tại sao ngươi lại kết thù oán với ta?”. Vệ Việt hô hô cười nói “Vương Bá Thông, ngươi cũng biết sợ à? Không sai, ngươi làm mình chủ lực lâm bấy nhiêu năm, lão khiêu hóa trước nay không tìm tới ngươi, nhưng hôm nay ngươi và An Lộc Sơn liên minh làm loạn, tàn hại sinh linh, lão khiêu hóa không thể không quản! Có điều oan có đầu, nợ có chủ hôm nay lão khiêu hóa là muốn tới can thiệp nhưng ngươi không cần sợ ta giết ngươi, đã có người khác giết ngươi rồi?”.

Vệ Việt miệng thì nói chuyện, nhưng tay chân không hề lơ lửng, chỉ thấy y xông tới, vung tay chụp hai tên đầu mục đắc lực của Vương Bá Thông nhắc lên, cười nói “Ta không giết lão tặc thì cứ giết hai tên tiểu tặc để rửa hận!”. Hai tên đầu mục kia bị y nắm vào xương tỳ bà, đau thấu tim gan, kêu la như heo bị chọc tiết xin tha mạng. Vệ Việt nhắc họ lên quay tròn mấy cái, đột nhiên cười nói “Nghĩ các ngươi chỉ là tông phạm, được, tha cho các ngươi đấy”, hai tay rung lên một cái, ném hai tên đầu mục ra ngoài cửa. Hai người kia đã bị y bẻ gãy xương tỳ bà, tuy còn giữ được tính mạng nhưng võ công đã bị phế bỏ, không

thể làm ác được nữa.

Vệ Việt và Hạ Lăng Sương song song đánh tới, thế trận bên quần đạo đại loạn, Đậu Tuyền Nương quát lớn một tiếng, nhắc đao vung hờ trước mặt Đồ Long dẫn dụ ánh mắt của y, chiếc cung sắt trong tay trái lại đánh vào Chử Toại, chiêu này mới là thực chiêu. Chử Toại cạy công phu Tiểu cầm nã thủ pháp, lúc ấy đang ra chiêu Bát vân kiến nguyệt, song chưởng khua thành một vòng, chụp vào cổ tay Đậu Tuyền Nương, nào ngờ Đậu Tuyền Nương tương kế tựu kế, làm như tấn công Đồ Long, giả lộ ra chỗ sơ hở, chờ y sấn vào sát, đột nhiên lật cung đập tới, ngón tay Chử Toại vừa chạm vào dây cung của nàng, lập tức bị cắt đứt ngón giữa, đau thấu tận tim, bật tiếng kêu lớn lùi ra. Vương Long Khách đã chạy không thấy bóng dáng đâu nữa, Đậu Tuyền Nương quét mắt qua một vòng, phát hiện ra Vương Yến Vũ, nghĩ lại mối thù giết anh, lập tức sấn vào nàng, Hạ Lăng Sương vội kêu lên “Đoàn thẩm thẩm, con nữ tặc này cứ giao cho ta là được”.

Vương Bá Thông quát “Mụ ác bà mặt dày thật, ai bắt thị cho ta, sẽ có trọng thưởng!”. Đậu Tuyền Nương cả giận nói “Người không tới bắt ta, ta cũng phải bắt người tính sổ!”, trong lòng nghĩ thầm “Người giết các anh mình tuy là con gái y, nhưng kẻ đầu sỏ tội ác chính là lão tặc này”, đồng thời lại nhìn thấy Hạ Lăng Sương đang giao đấu với Vương Yến Vũ, lập tức thay đổi mục tiêu, xông thẳng về phía Vương Bá Thông.

Hạ Lăng Sương cảm kích ơn cho thuốc giải của Vương Yến Vũ, có ý che chở, thấy Đậu Tuyền Nương đã xoay chuyển phương hướng xông về phía Vương Bá Thông, bèn làm như tấn công, nghiêng người sấn tới, hạ giọng nói “Vương cô nương, người chạy mau đi!”. Thủ hạ của Vương Bá Thông thấy thế tới của Đậu Tuyền Nương hung dữ, chỉ đành liều mạng sấn lên, ra sức ngăn cản, Đậu Tuyền Nương cung đập đao chém, không ai chống nổi, trong chớp mắt liên tiếp đánh ngã năm tên đầu mục, sấn tới trước mặt Vương Bá Thông. Vương Yến Vũ đột nhiên đâm hờ một chiêu, co người lùi lại, Hạ Lăng Sương chỉ nghĩ nàng nghe lời mình khuyên, không ngờ nàng phi thân vọt qua, lại vung kiếm đón đánh Đậu Tuyền Nương.

Hạ Lăng Sương cau mày, nghĩ thầm “Ta không thể vì một mình người mà bỏ qua cho Vương lão tặc, nàng điểm mũi chân một cái, như sao băng đuổi nguyệt, sấn lên một bước, cản đường Vương Yến Vũ.

Vương Yến Vũ nghiêng rằng, trầm thanh nói “Hạ cô nương, người bức bách ta không còn cách nào rồi!”. Thanh Thanh cương kiếm vung lên chớp chớp, phóng ra bảy bông kiếm hoa liên tiếp đánh vào bảy chỗ huyết đạo của Hạ Lăng Sương. Nên biết nàng vì tình cha con, làm sao nỡ nhìn thấy Vương Bá Thông bị Đậu Tuyền Nương giết chết, nên chỉ đành sử dụng kiếm pháp vô cùng lợi hại. Chẳng qua dụng ý của nàng là bức bách Hạ Lăng Sương tránh ra, kiếm chiêu lợi hại, trong khoảng gan tấc lại chuẩn xác phi thường, chiêu nào cũng không dùng hết sức.

Hạ Lăng Sương cũng có cùng tâm ý như thế, song kiếm tương giao, chỉ nghe một tràng tiếng choang choang vang lên, trong chớp mắt, hai thanh Thanh cương kiếm chạm nhau bảy lần. Hai người đều dùng kiếm pháp thượng thặng, bản lĩnh cũng không chênh lệch nhau bao nhiêu, nội lực của Hạ Lăng Sương hơi cao hơn một bậc, nàng triển khai kiếm pháp di động giao đấu, chỉ là không cho Vương Yến Vũ xông qua, Vương Yến Vũ cũng không làm sao được.

Vệ Việt đánh tới lúc hưng phấn, cao giọng cười nói “Ta lại bắt vài thằng tiểu tặc chơi đùa vậy, hô hô, đúng là thú vị thật!”. Y nổi tiếng là Phong cái, cũng như mèo già bắt chuột, bắt bọn đầu mục để chơi đùa, hoặc đánh một tát tai, hoặc giật một túm tóc, đùa giỡn chán mới ném bọn họ từng người từng người ra xa.

Tên Phiên tăng thấy mọi người cơ hồ đều sợ sệt lão ăn mày điên này, vô cùng cảm tức nghĩ thầm “Đánh ngã người ta thì bắt quá chỉ cây vài trăm cân khí lực, có gì là lạ? Ta không tin y lại khỏe hơn ta”. Mới rồi y bị thua dưới tay Đoàn Khuê Chương, có ý vẫn hồi thể diện, sấn vào so tài với Phong cái.

Vệ Việt vừa ném tên đầu mục thứ bảy ra, chợt vù một tiếng, chỉ thấy một ngọn thiên trượng to bằng cái bát đập xuống đầu y, Vệ Việt hô hô cười nói “Thiên trượng hay lắm, con bò điên giỏi lắm”, vươn tay chụp tới, tay không giữ chặt thiên trượng. Phiên tăng kia giật ra không được, hoảng sợ giật nảy mình, Vệ Việt cười nói “Được, người cũng tính là có mấy phần bản lĩnh đấy?”, đột nhiên quát “Buông tay!”, dùng công phu chân lực nội gia Cách vật truyền công, Phiên tăng kia chợt cảm thấy một luồng đại lực đánh vào giữa ngực, quả nhiên ứng thanh buông tay, liên tiếp lùi lại.

Vệ Việt đoạt được thiên trượng, nhắc nhắc một cái, hô hô cười nói

“Phân lượng cũng không nhẹ, chỉ là nhìn thì đẹp nhưng vô dụng, làm gây đánh chó cũng còn chưa đáng!”. Tiếng cười chợt thu lại, phóng mạnh ngọn thiên trượng xuống đất một cái, ngọn thiên trượng lập tức lút xuống không thấy đâu nữa.

Phiên tăng loạn choạng lui lại vài bước, may mà chưa ngã xuống, nhìn thấy cả kinh “Nhân vật võ lâm Trung nguyên quả nhiên lợi hại, bản lĩnh của lão ăn mày này lại còn cao hơn cả tên man di phương Nam kia. Thôi rồi, thôi rồi, mình còn ở đây làm gì?”. Y gạt đám đông, cướp cửa chạy ra, luôn đêm chạy về Phạm Dương.

Đậu Tuyền Nương vừa sấn tới trước mặt Vương Bá Thông, chợt nghe tiếng tù và rúc vang, tiếng bước chân rầm rập hòa vào nhau vang lên âm âm, nguyên là cốc Long Miên có chuyện vui, suốt mấy hôm nay có rất nhiều nhân vật lục lâm và trại chủ thuộc hạ các nơi tới mừng, Vương Long Khách mới rồi trốn ra, liền phát tín hiệu báo động, triệu tập những người ấy kéo tới trợ chiến. Đồng thời, đội nhiều câu thủ do Vương Yến Vũ huấn luyện cũng vừa tới.

Bấy nhiêu nhân vật lục lâm, võ công tuy không phải loại thượng thặng, nhưng so với số tiểu đầu mục của Vương Bá Thông thì cao cường hơn nhiều, vừa kéo tới đã vây chặt Đậu Tuyền Nương.

Đội nhiều câu thủ kia càng lợi hại, mười chín ngọn trường câu thoát phóng ra thoát thu về, thật điêu luyện, chuyên móc vào hai chân đối phương. Vệ Việt cau mày, nói “Lão khiêu hóa không thích đánh nhau với bọn con gái”. Y tiện tay chụp hai tên tiểu đầu mục nhắc lên làm mộc, bọn nhiều câu thủ không dám tấn công y.

Đoàn Khuê Chương thấy vợ bị hãm giữa vòng vây, đột nhiên quát lớn một tiếng, thanh bảo kiếm vung thành một vòng tròn, người đối địch trước mặt y là Nhật nguyệt luân Đồ Long, đôi Nhật nguyệt luân của y vốn khắc chế đao kiếm nhưng lại sợ sệt kiếm pháp tinh diệu mà tàn độc của Đoàn Khuê Chương, Đoàn Khuê Chương một kiếm rẽ đôi Nhật nguyệt luân ra, một lật một rọc, răng cửa trên đôi luân đều bị hót đứt, Đồ Long trong lòng run sợ, vội buông luân tháo chạy.

Đội nhiều câu thủ kia tản ra thành nửa vòng tròn, mười chín ngọn trường câu đều phóng tới Đoàn Khuê Chương, nào ngờ bảo kiếm của Đoàn Khuê Chương chém sắt như chém bùn, kiếm quang chớp chớp đánh ra, lập tức có một tràng tiếng chạt vàng chém ngọc vang lên, mười mấy ngọn nhiều câu đã bị chặt đứt một nửa. Đoàn Khuê

Chương quát “Thanh bảo kiếm của ta không giết đàn bà, các người cũng đừng giúp Trụ làm ác”.

Hai vợ chồng lại phối hợp với nhau lần nữa, không bao lâu lại mở được một con đường máu. Vương Bá Thông vô cùng chán nản, không ngờ cốc Long Miên như tường đồng vách sắt lại để cho họ quấy phá tới mức long trời lở đất, cũng định tháo chạy, nhưng lại ngại vì thân phận mình chủ lực lâm, nếu để họ chạy thoát thì về sau còn mặt mũi nào mà sai khiến thuộc hạ?

Vương Bá Thông đang ngần ngừ, chợt nghe tiếng chuông vang lên âm âm diếc tai, cốc Long Miên bố phòng nghiêm ngặt, ở các nơi hiểm yếu đều đặt vọng tiêu có chuông báo động, nếu phát hiện tung tích địch nhân thì lập tức gióng chuông, hiện tiếng chuông vang lên khắp bốn phía, tức báo tin địch nhân không chỉ có một cánh, mà là từ bốn phương tám hướng xông vào cốc Long Miên! Vương Bá Thông vô cùng hoảng sợ, cũng đúng lúc ấy chợt thấy một đầu mục cầm cờ đỏ hốt hải chạy vào.

Tên đầu mục ấy kêu lớn “Trại chủ, không xong, địch nhân đã đánh tới gò Long Miên rồi!”. Gò Long Miên là chỗ hiểm yếu của cốc Long Miên, cách đó chẳng qua chỉ vài dặm, Vương Bá Thông trong lòng hoảng sợ, nhưng làm ra vẻ bình tĩnh hỏi “Là người ngựa từ đâu tới? Nhiều hay ít?” Tên đầu mục kia nói “Đang lúc ban đêm, không biết lai lịch, nhưng bốn phía đều có quân địch, cũng không biết là bao nhiêu người”.

Vương Bá Thông cả giận mắng “Cốc Long Miên trong ngoài có mười tám lớp bảo vệ, làm sao địch nhân có thể đánh giết tới tận gò Long Miên? Chắc đối phương phái mấy người dạ hành quấy nhiễu, nhiều lắm thì cũng vài người lẻ tẻ người hư trương thanh thế phao tin nhằm làm mê hoặc lòng người, chắc là gian tế của địch nhân!”. Rồi đột nhiên tuốt đao ra, một đao chém chết tên đầu mục báo tin. Tên đầu mục ấy là người thân tín của Vương Bá Thông, Vương Bá Thông làm gì không biết lời y báo cáo là sự thật, chỉ là mượn đó để trấn định lòng người, nên mới giết y.

Vương Bá Thông quát “Mọi người không cần hoảng sợ, vừa đánh vừa chạy, cũng có thể lui được ra ngoài, tập hợp đại đội xong sẽ tiêu diệt địch nhân”. Câu ấy vừa nói ra, Vương Bá Thông dẫn đầu, quần đạo có mặt đều nhao nhao cướp cửa xông ra.

Thủ hạ tâm phúc của Vương Bá Thông vẫn liều mạng cản trở vợ chồng Đoàn Khuê Chương, không cho họ đuổi theo y. Hạ Lăng Sương cũng giữ chặt Vương Yến Vũ, đôi bên vừa đánh vừa chạy, đang lúc hỗn chiến, chợt có hai người phóng tới như bay, trong đó một người gọi lớn “Lăng Sương, Lăng Sương, là nàng phải không? Ta là Nam Tề Vân đây!”.

Hai người tới chính là Nam Tề Vân và Thiết Ma Lặc. Nguyên là Hàn Trạm thông thuộc địa hình cốc Long Miên, có một con đường bí mật, Vương Bá Thông cũng không biết, họ chia quân làm hai cánh, một cánh từ cổng chính đánh vào, một cánh thì theo con đường bí mật tấn công, vòng qua những nơi hiểm yếu, sau đó chia thành rất nhiều nhóm nhỏ từ sau lưng đánh tới, tiêu diệt tất cả các trạm canh gác của Vương Bá Thông, trong ứng ngoài hợp, bốn phương tám hướng đánh tới.

Nam Thiết hai người suất lĩnh một toán, đều là các đầu mục khinh công cao cường trong núi Kim Hạc, họ tiến theo con đường bí mật, vì thế đi một mạch tới giữa cốc Long Miên, Nam Tề Vân sốt ruột không chờ được, cùng Thiết Ma Lặc xông lên trước, vừa khéo gặp phải trường hỗn chiến ấy.

Hạ Lăng Sương cả mừng nói “Huynh đến rồi”, trong chớp mắt ấy, trong mắt nàng chỉ có một mình Nam Tề Vân, cả Vương Yến Vũ cũng bỏ mặc Nam Tề Vân nói “Không chỉ có ta, các hảo hán trên núi Kim Hạc đều có mặt ở đây!”. Một đôi tình lữ gặp lại sau hoạn nạn quả thật như vừa trải qua kiếp khác. Hạ Lăng Sương nắm tay y bốn mắt nhìn nhau, kìm không được ứa nước mắt.

Vương Yến Vũ đã sớm nhân cơ hội bỏ chạy, Hạ Lăng Sương đột nhiên tỉnh ra, nói “Tề Vân, Đoàn đại hiệp cũng tới đây người mau tới giúp họ đi?”.

Đoàn Khuê Chương hú dài một tiếng, triển khai kiếm pháp Loạn phi phong, kiếm quang bay ra, một thanh kiếm như biến thành hàng trăm thanh, tất cả địch nhân đứng gần đều bị đánh dạt ra, kêu lên “Tuyến muội, dừng để lão tặc chạy thoát?”.

Đậu Tuyến Nương có chồng ngăn chặn địch nhân vây quanh tấn công, bèn nghiêng người xông lên, thấy Vương Bá Thông đang dẫn đầu quần đạo chạy xa xa, nàng giương cung lên, lập tức dùng thủ pháp liên châu đạn bắn tới Vương Bá Thông.

Chợt nghe tiếng leng keng như tiếng đàn trời mau, liên châu đạn của Đậu Tuyền Nương còn chưa bắn tới Vương Bá Thông thì không biết ám khí từ đâu bay tới, đánh rơi tất cả đạn hoàn của Đậu Tuyền Nương.

Đậu Tuyền Nương giật nảy mình, nghĩ thầm “Không ngờ thủ hạ của lão tặc này lại có người tài giỏi như thế!”. Đậu Tuyền Nương là đại hành gia về ám khí, nghe thấy thanh âm, đã biết đối phương dùng loại ám khí nhẹ như Mai hoa châm hoặc Thấu cốt đinh mà vẫn đánh rơi được đạn sắt của nàng, vả lại còn dùng thủ pháp Thiên nữ tán hoa, mỗi ngọn đều đánh trúng một viên đạn hoàn, công phu ám khí của người này về mặt kinh lực và độ chính xác ít nhất cũng sánh ngang với nàng.

Đậu Tuyền Nương kêu lên “Ma Lặc mau lên, lão tặc chạy bên kia”. Thiết Ma Lặc đang muốn trả thù cho nghĩa phụ, vừa phát hiện ra y, lập tức vận kiếm như gió xông tới. Y khí lực trầm hùng, kiếm pháp tinh diệu, bọn vệ sĩ tâm phúc của Vương Bá Thông ngăn cản vợ chồng Đoàn Khuê Chương vẫn còn chưa đủ, chỉ còn một toán làm sao ngăn cản nổi Thiết Ma Lặc, không đầy khoảnh khắc y đã đuổi kịp Vương Bá Thông. Thiết Ma Lặc quát “Đền mạng nghĩa phụ cho ta!”, trường kiếm vung lên ra chiêu Lý Quảng xạ thạch, thế nhanh lực mạnh, quả thật như mũi tên rời cung phóng vào cổ họng Vương Bá Thông, Vương Bá Thông tức giận quát “Tiểu tặc lại dám lớn lối!” thanh kim đao dựng lên, đao kiếm chạm nhau, choang một tiếng ong ong rền tai, Thiết Ma Lặc sấn lên một bước, hăng hái không tiếc mạng, lại một kiếm phạt ngang, nhát kiếm này kinh lực mạnh mẽ, kiếm hoa bay tung, Vương Bá Thông ôm đao lùi mau lại, Thiết Ma Lặc quát lớn một tiếng, nhưng bước chân lại hơi chậm, y đột nhiên nhảy vọt lên, như chim ưng lảng không, kiếm thứ ba ra chiêu Cơ ưng bác thố, lảng không phóng xuống giữa mặt Vương Bá Thông.

Vương Bá Thông tuy là hùng tài trong bọn lục lâm, nhưng tuổi tác đã lớn, làm sao chống nổi thần lực của Thiết Ma Lặc, y liên tiếp đón đỡ hai kiếm, hai tay đã tê rần, không còn sức vung đao lên, nhìn thấy Thiết Ma Lặc như chim ưng lao xuống, trong lòng than thở “Thật hối hận lúc trước lại nghe lời Không Không Nhi, để thằng tiểu tặc này sống sót”.

Đúng lúc sinh tử quan đầu ấy, chợt nghe một tiếng quát “Không

được động tới cha ta!”, tiếng tới người tới, còn mau hơn Thiết Ma Lặc, người tới chính là Vương Yến Vũ. Nàng cũng lẳng không vọt tới, song kiếm vừa giao nhau, khí lực của nàng yếu hơn, lập tức ngã xuống, nhưng Thiết Ma Lặc vừa bị nàng cản trở, Vương Bá Thông đã chạy ra xa.

Vương Yến Vũ rất giỏi, nàng dùng thân pháp Lý ngư đả đỉnh, lúc tung người lên vừa khéo nhảy vào giữa Thiết Ma Lặc và cha mình, Thiết Ma Lặc đang một kiếm phóng ra, Vương Yến Vũ không kịp đề phòng, cắn răng liều mạng ưỡn ngực ra quát khê “Oan gia độc ác, người muốn thì cứ giết ta đi!”. Thiết Ma Lặc trong lòng rung động, bất giác rút kiếm lại, may mà kiếm thuật của y đã đạt tới cảnh giới thu phát như ý chỉ cách một khe sợi tóc, suýt nữa đã đâm xuyên qua ngực Vương Yến Vũ! Thiết Ma Lặc chỉ trường kiếm ra, trầm giọng nói “Vương cô nương, một mạng đổi một mạng, ta đã trả sạch món nợ của cô rồi. Món nợ của cha cô không liên quan gì tới cô mời cô đi ngay, nếu còn cản trở thì đừng trách ta vô tình?”.

Thiết Ma Lặc và nàng nói chuyện theo quy củ hắc đạo, lúc đầu Vương Yến Vũ tha mạng cho y một lần, bây giờ y tha mạng cho nàng một lần, vì thế Thiết Ma Lặc nói đã trả hết nợ, không những thế, người giết nghĩa phụ của Thiết Ma Lặc vốn là Vương Yến Vũ, bây giờ Thiết Ma Lặc lại đổ món nợ qua cha nàng, tỏ ra là nàng có thể không liên can gì, như thế đã là mười phần đại lượng rồi.

Nhưng Vương Yến Vũ nghĩ tới tình cha con, há chịu để Thiết Ma Lặc truy sát cha nàng? Vả lại lời Thiết Ma Lặc chém đinh chặt sắt, chỉ theo quy củ giang hồ, bất kể tình nghĩa giữa hai người, Vương Yến Vũ nghe xong bất giác vừa đau lòng vừa tức giận.

Thiết Ma Lặc đang định lướt qua cạnh nàng, Vương Yến Vũ lật tay phóng ra một kiếm, kêu lên “Oan có đầu nợ có chủ, người muốn trả thù thì cứ giết ta đi đã”.

Hai người bọn họ kiếm thuật vốn không phân cao thấp, Vương Yến Vũ liều mạng cản trở, Thiết Ma Lặc cũng không còn cách nào, mấy lần y nghiêng rằng nhưng vẫn không nở ra sát thủ, cứ thế một lúc, lại bị Vương Yến Vũ liên tiếp bức bách, y lại rơi vào thế hạ phong.

Vương Yến Vũ đấu với Thiết Ma Lặc hơn hai mươi chiêu, đương nhiên đã hiểu rõ Thiết Ma Lặc chỗ nào cũng nhường nhịn nàng, lửa

giận trong lòng đột nhiên tắt ngấm, lại có chút cảm giác ngọt ngào. Nam Tề Vân không biết lý do, y thấy Thiết Ma Lặc bị Vương Yến Vũ đánh tới mức chân tay luống cuống, giống như giữa chỗ chết còn được sống, bất giác giật nảy mình, vội vàng thi triển thân pháp Bát bộ sấn thiên, nhô lên hụp xuống mấy cái đã sấn tới gần.

Nam Tề Vân là thân phận đại hiệp, không muốn lấy nhiều thủ thắng, lúc ấy quát lớn “Sư đệ, người cứ đi tìm lão tặc mà báo thù, con nữ tặc này để ta xử lý cho”.

Thiết Ma Lặc trong lòng rung động, nhưng cảm thấy tiến thoái lưỡng nan, nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, Nam Tề Vân đã một tay đẩy y ra, quát lớn một tiếng, vung đao chém xuống. Công lực của Nam Tề Vân so với Thiết Ma Lặc còn hơn một bậc, Vương Yến Vũ vung kiếm đón đỡ, đao kiếm chạm nhau, choang một tiếng, Vương Yến Vũ hổ khẩu tóe máu, thanh Thanh cương kiếm cơ hồ bị hất tung khỏi tay. Nam Tề Vân trong lòng cảm thấy kỳ quái, nghĩ “Cô gái này kiếm thuật tuy không kém nhưng Thiết sư đệ cũng không kém cô ta, tại sao chống đỡ không nổi?”. Nhưng lúc kịch chiến không rảnh mà nghĩ ngợi, Nam Tề Vân một đao chém xuống, lại tiếp thêm một đao, Vương Yến Vũ giở hết bản lĩnh toàn thân ra, nhảy nhót tránh né, liên tiếp tránh được ba đao, nhưng tới đao thứ tư thì không sao tránh được, lại bất buộc phải thẳng thấn đón đỡ, lập tức bị hất lùi lại bảy tám bước, mũi kiếm đã bị chặt đứt.

Nam Tề Vân quát “Nữ tặc chạy đâu?”, thân hình vọt mau tới, đang định nhân lúc Vương Yến Vũ chân đứng chưa vững, lại chém tới một đao kết liễu tính mạng của nàng, chợt nghe Thiết Ma Lặc run giọng kêu lên “Sư huynh, sư huynh...”. Nam Tề Vân quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Thiết Ma Lặc đứng đó, khuôn mặt đầy vẻ sợ hãi. Nam Tề Vân sững sốt, đang cảm thấy hành động của Thiết Ma Lặc cổ quái, đúng lúc ấy, Hạ Lăng Sương cũng đã chạy tới, từ xa cao giọng gọi lớn “Đại ca, không được, không được đả thương cô ta”, liên tiếp gọi ba tiếng “Không được” tâm tình cấp bách có thể đoán biết được.

Nam Tề Vân bảo đao đã chém xuống, nghe thấy tiếng kêu lập tức thu thế, lưỡi đao chỉ còn cách đỉnh đầu Vương Yến Vũ nửa tấc, so với nhất kiếm của Thiết Ma Lặc lúc này còn nguy hiểm hơn, Vương Yến Vũ nghiêng người nhảy ra, chợt hạ giọng nói “Đa tạ Nam đại hiệp đã nương tay, nếu người muốn tìm người, có thể tới lên Đoạn Hồn dưới

ngọn Liên Hoa”.

Câu ấy không đầu không đuôi khiến Nam Tề Vân không hiểu gì cả. Trong chớp mắt ấy, Hạ Lăng Sương đã tới trước mặt nàng, nhưng Vương Yến Vũ đã chạy vào đám đông, ngay cả bóng cũng không thấy đâu nữa.

Nam Tề Vân nói “Sương muội, sao muội không cho ta đả thương cô ta?”. Hạ Lăng Sương nói “Là cô ta cứu muội ra, chuyện này thông thả muội sẽ kể cho huynh nghe”. Nam Tề Vân quay lại chỉ thấy Thiết Ma Lặc mặt mũi đỏ bừng, cũng đã tới cạnh y. Nam Tề Vân vô cùng ngờ vực, nghĩ thầm “Tại sao con gái Vương Bá Thông lại cứu Lăng Sương? Cô ta cứu Lăng Sương tại sao Ma Lặc biết được?”. Y còn cho rằng mới rồi sở dĩ Thiết Ma Lặc thất thanh kêu lên là vì Vương Yến Vũ từng cứu Hạ Lăng Sương, nên muốn y nhẹ tay. Lúc ấy đôi bên đã rơi vào cuộc hỗn chiến kịch liệt, tiếng thét vang trời, khắp nơi đều là ánh đao bóng kiếm, cha con Vương Bá Thông không biết đã chạy đi đâu, Nam Tề Vân vung đao xung sát tiếp ứng các toán nghĩa quân từ bên ngoài xông vào, cũng đã không còn rảnh rỗi mà suy nghĩ.

Vương Yến Vũ vừa đuổi kịp cha, chợt nghe một tiếng quát trong trẻo vang lên “Đúng là Đi mòn gót sắt tìm không thấy, Chẳng phí công lao lại gặp nhau, không ngờ lại chạm trán người ở đây, hay lắm, chúng ta lại tỷ thí vậy! Lần này thì có thể quyết phân thắng bại rồi!”, một toán người từ phía trước sấn tới, đi đầu là Tân Thiên Hùng và Hàn Chi Phân.

Tân Thiên Hùng vung Trảm sơn phủ xông thẳng vào Vương Bá Thông, Hàn Chi Phân thì vung kiếm đâm Vương Yến Vũ, nàng xuất thủ chính là kiếm pháp thích huyết cực kỳ lợi hại, trong một chiêu đâm vào bảy huyết đạo của Vương Yến Vũ, Vương Yến Vũ và nàng vốn kẻ tám lạng người nửa cân, không phân cao thấp, nhưng lúc này chỗ này, một là nàng đã đánh nhau suốt nửa đêm, hai là nàng phải bảo vệ cha phá vòng vây, đời nào còn dám ham đánh?

Giao thủ vài chiêu, Hàn Chi Phân cười nói “Vương thư thư, tại sao người lại nhút nhát thế?”. Kiếm quang chợt triển khai, đột nhiên ra chiêu Ngọc nữ đầu thoa, mũi kiếm chĩa thẳng vào huyết Hồn môn trước ngực Vương Yến Vũ, Vương Yến Vũ đã mệt mỏi, không kịp vung kiếm đón đỡ, chợt nghe keng một tiếng, không biết một người bịt mặt ở đâu vọt tới, động tác mau như chớp, hai ngón tay bặt một cái, hất

mũi kiếm của Hàn Chỉ Phân chệch qua một bên, kéo Vương Yến Vũ bỏ chạy!

Wương Yến Vũ nói “Người là ai?”. Người che mặt không nói tiếng nào, chỉ chạy mau về phía trước, Vương Yến Vũ chạy theo y, chỉ thấy là chạy về phía cha mình.

Wương Bá Thông và Tân Thiên Hùng liều mạng ác chiến, đang đánh tới lúc ráo riết, người che mặt chạy phóng tới như bay, vừa đứng lúc Tân Thiên Hùng một phủ chém tới, người che mặt tay áo phát ra một cái, sức cánh tay của Tân Thiên Hùng trầm hùng, một phủ ấy chém xuống, ít nhất cũng sáu bảy trăm cân khí lực, nhưng bị tay áo của người che mặt cuốn một cái, giữ chặt lưỡi phủ không sao giật ra được. Người che mặt hô hô cười rộ, khẽ phát một cái, Tân Thiên Hùng bị hất ngã ngửa, đến khi y nhảy bật dậy được, cha con Vương Bá Thông và người che mặt đã chạy mất tăm mất tích.

Lúc ấy các cánh nghĩa quân núi Kim Hạc cũng đã đánh tới, nhưng cốc Long Miên là sào huyệt của Vương gia, đám lâu la trong cốc đều là người khỏe mạnh trải qua huấn luyện, vả lại nhân số cũng đông hơn nghĩa quân núi Kim Hạc, vì thế tuy đang đêm bị tập kích, vội vàng ứng chiến, nhưng cũng không đến nỗi toàn quân tan vỡ, cũng có vài nơi nghĩa quân lại bị họ bao vây.

Thiết Ma Lặc cướp một con ngựa, giơ cao bó đuốc, phóng đi khắp nơi trong cốc, cao giọng quát “Vương gia câu kết với người Hồ, theo cộc làm ma thành, tội tày trời, loại người như thế làm sao xứng đáng làm minh chủ lục lâm? Các người đều là kẻ nam nhi huyết khí, hảo hán lấy lòng, chẳng lẽ cam tâm nghe lệnh lão tặc sai khiến, liều mạng cho y sao?”.

Có một số người vốn là thuộc hạ cũ của Đậu gia, nhận ra Thiết Ma Lặc lập tức náo động, nhao nhao kêu lên “A, Thiết thiếu trại chủ, là người trở về rồi!”. “Đúng, Thiết thiếu trại chủ, người nói rất đúng! Liều mạng cho Vương gia, đó không phải là nghĩa khí lục lâm, chết đi cũng chỉ để lại tiếng xấu!”. “Đúng, có lời của Thiết thiếu trại chủ, chúng ta phản lại Vương gia thôi?”.

Trong lúc rối loạn như thế, có người buông binh khí xuống, có người quay giáo đánh lại, lập tức hình thế chủ khách thay đổi, những kẻ tình nguyện đánh nhau vì Vương gia mười phần chỉ còn không đầy ba phần, thanh thế nghĩa quân mạnh hẳn lên, đuổi theo đánh giết,

quét sạch quân địch từ trong ra ngoài.

Trận ác chiến ấy lại thu được thuận lợi bất ngờ, đến khi trời sáng, bè đảng tâm phúc của Vương Bá Thông đều đã bị quét sạch, toàn bộ cốc Long Miên đều bị nghĩa quân chiếm lĩnh, chỉ còn lại việc dọn dẹp chiến trường.

Tân Thiên Hùng bước tới Thiết Ma Lặc, nắm tay y cảm tạ “Thiết huynh đệ, lần này hạ được cốc Long Miên, người chấm công đầu, tiếc là để lão tặc họ Vương chạy mất, ta vốn có thể một phủ chém chết y, nhưng có một con rùa đen không biết từ đâu nhảy ra cứu y chạy thoát”.

Thiết Ma Lặc khiêm tốn vài câu, hỏi Tân Thiên Hùng những chuyện đã qua, thấy rất ngạc nhiên, nói “Theo như người nói, thì võ công của người che mặt ấy quả thật không kém Không Không Nhi, thủ hạ của Vương Bá Thông có người như thế, quả thật khiến ta rất bất ngờ. Chỉ là tại sao người che mặt ấy không dám nhìn mặt người ngoài, vả lại chỉ là cứu người chứ chưa từng đánh lại chúng ta? Tân Thiên Hùng nói “Ai biết y có ý gì, tóm lại ai cứu Vương Bá Thông thì không phải là người tốt”. Hàn Chỉ Phân lạnh lùng nói “Lão tặc họ Vương lọt lưới vì có người tài giỏi giúp đỡ, nhưng trước lúc ấy con nữ tặc kia đã mấy lần phải mất mạng cũng chạy thoát được, chuyện đó mới là lạ đấy. Tân Thiên Hùng nói “Ừa, có chuyện ấy à? Làm sao cô ta chạy thoát được?”. Hàn Chỉ Phân nói “Trong bóng đêm ta nhìn thấy không rõ lắm. Lúc ấy Ma Lặc có ở đó, người cứ hỏi y là được”.

Thiết Ma Lặc mặt đỏ bừng, nói “Con nữ tặc ấy võ nghệ cao cường, ta không chặn lại được, để cô ta chạy mất”. Tân Thiên Hùng đã thấy bản lĩnh của Vương Yến Vũ, biết nàng lợi hại, liền nói “Thiết hiền đệ đã hết lòng hết sức, chỉ trách chúng ta nhân thủ không đủ, để họ lọt lưới, có điều dù sao chúng ta cũng phá tan được sào huyệt của họ, cho dù cha con Vương gia chạy thoát, cũng không thể làm ác được nữa”.

Lúc ấy quần hùng tụ tập tại Diễn vũ sảnh trong cốc Long Miên trò chuyện với nhau. Đoàn Khuê Chương trước tiên chúc mừng hai người Nam Hạ, Hạ Lăng Sương lúc ấy mới có thời giờ, bèn kể lại cho họ nghe đầu đuôi mọi chuyện.

Nam Tề Vân nghe nói không biết nhạc mẫu hiện đang ở đâu, đột nhiên nhớ tới câu nói không đầu không đuôi của Vương Yến Vũ, liền

hỏi Hạ Lăng Sương “Theo như nàng nói, thì dường như con gái Vương Bá Thông không phải người xấu, cô ta từng nói với ta rằng: Nếu người muốn tìm người, có thể tới lên Đoạn Hồn dưới ngọn Liên Hoa, hay là cô ta nói tới mẹ nàng?”. Hạ Lăng Sương mừng rỡ nói “Cô ta nói thế thật à? Ồ, thế thì không cần nói nhiều, nhất định là cô ta cố ý để lộ chỗ họ giam giữ mẹ của muội rồi”.

Đậu Tuyền Nương rất cảm hận người nhà họ Vương, nói “Lời con gái Vương Bá Thông mà người tin được à? Coi chừng mắc mưu địch nhân”. Hạ Lăng Sương nói “Đoàn thẩm thẩm không cần lo lắng, nếu cô ta muốn hại diệt nữ thì đã không đưa thuốc giải cho con, thuốc giải đã là thật, chắc câu ấy cũng không phải giả đâu”. Lúc ấy liền kể lại chi tiết chuyện Vương Yến Vũ đem thuốc giải cho nàng, đối đáp với nàng cho mọi người nghe. Vợ chồng Đoàn Khuê Chương càng nghe càng thấy kỳ quái. Hạ Lăng Sương kể xong, Đậu Tuyền Nương hỏi “Nam huynh đệ, trước kia người có quen cô ta không? Tại sao cô ta cho rằng người biết cô ta là người tốt?”. Hạ Lăng Sương trả lời thay “Tề Vân cũng chỉ mới gặp cô ta lần đầu trên núi Phi Hổ, may là những chuyện Tề Vân đã làm con đều biết hết, nếu không con cũng nghi ngờ huynh ấy có tư tình”. Nam Tề Vân nhớ lại dáng vẻ mới rồi của Thiết Ma Lặc, lúc Vương Yến Vũ sắp mất mạng dưới thanh đao của y, Thiết Ma Lặc tỏ vẻ hoảng sợ trong lòng đã đoán ra vài phần, nhưng trước chỗ đông người đương nhiên cũng không tiện nói ra.

Đoàn Khuê Chương nói “Người ta có lòng hướng thiện, chúng ta cũng nên tha thứ giúp đỡ, không cần truy cứu tại sao họ có ý như thế. Bây giờ chuyện chúng ta nên xét đoán chính là cô ta nói tới chỗ nào. Ngọn Liên Hoa dường như có tới mấy chỗ khác nhau. Vừa khéo Vệ Việt bước tới, nói “Lão khiêu hóa đã đi rất nhiều nơi, nhưng chỉ có ngọn Liên Hoa ở Hoa Sơn mới có tên Đoạn Hồn”.

Đoàn Khuê Chương trong lòng rung động, nói “Tây Nhạc Hoa Sơn, ồ, đó chẳng phải là nơi Hoàng Phủ Tung trú ngụ sao?”. Vệ Việt nói “Hoa Sơn rất lớn, có năm ngọn nổi tiếng nhất, theo chỗ ta biết thì Hoàng Phủ Tung không ở ngọn Liên Hoa”. Đoàn Khuê Chương trầm ngâm một lúc, nói “Lúc mẹ con Hạ diệt nữ bị bắt, người đứng đầu bên địch chính là Hoàng Phủ Tung, bây giờ con gái Vương Bá Thông đã nói tin ấy ra, bà lại bị giam ở Hoa Sơn, xem ra mười phần có tới chín phần có liên quan tới Hoàng Phủ Tung rồi”.

Đúng là: *Mỗi ngò muốn cỡi làm sao cỡi, Tới ngọn Liên Hoa cỡi*
Đoạn Hồn.

Muốn biết chuyện sau thế nào, xin nghe hạ hồi phân giải.

Vietkiem.com